

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 2071/24
21.11.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Јасминке Бакић, председника већа, Виолете Јоксимовић и Маје Цветић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа адвокат Зоран Атељевић из Београда, Кнеза Милоша 58, против туженог “Metro Cash&Carry” са седиштем у Београду, Ауто-пут за Нови Сад 120, кога заступа пуномоћник Наташа Лалатовић Ђорђевић, адвокат из Београда, Булевар војводе Бојовића 6 – 8, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П 2103/20 од 17.01.2024. године, у седници већа одржаној дана 21. новембра 2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 2103/20 од 17.01.2024. године, у ставу првом, трећем, четвртом, петом и шестом изреке.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 2103/20 од 17.01.2024. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе туженог да тужиоцу на име накнаде материјалне штете – накнаде разлике зараде исплати појединачно опредељене износе са законском затезном каматом почев од дана доспелости сваког појединачног потраживања до коначне исплате, као у њеном садржају. Ставом другим изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, и обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете исплати износ од 1.000.000,00 динара, за претрпљене физичке болове, износ од 1.000.000,00 динара, за

претрпљени страх, износ од 1.500.000,00 динара, за душевне болове због умањења животне активности и износ од 500.000,00 динара, због наружености, све са законском затезном каматом почев од 17.01.2024. године, као дана пресуђења до коначне исплате. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу у којем је тражио да суд обавезе туженог да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете исплати и то: преко досуђеног износа од 1.000.000,00 динара, до траженог износа од 2.000.000,00 динара, за претрпљене физичке болове, преко досуђеног износа од 1.000.000,00 динара, до траженог износа од 2.000.000,00 динара, за претрпљени страх, преко досуђеног износа од 1.500.000,00 динара, до траженог износа од 4.000.000,00 динара, за душевне болове због умањења животне активности и преко досуђеног износа од 500.000,00 динара, до траженог износа од 4.000.000,00 динара, због наружености, све са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до коначне исплате. Ставом четвртим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе туженог да тужиоцу на име накнаде зараде коју би тужилац остваривао на месечном нивоу до дана одласка у старосну пензију једнократно плати новчану ренту у укупном износу од 11.941.244,09 динара, са законском затезном каматом почев од дана доношења пресуде до коначне исплате. Ставом петим изреке одбијен је као неоснован евентуални тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе туженог да тужиоцу на име накнаде материјалне штете у виду месечног износа ренте исплаћује месечно износ од 83.712,06 динара, почев од дана пресуђења, све док за то буду постојали законски услови, са законском затезном каматом почев од сваког појединачног месечног износа, рачунајући од 10-ог у месецу за претходни месец до исплате. Ставом шестим изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 700.750,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности до коначне исплате.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужилац, побијајући је у ставу првом, трећем, четвртим, петом и шестом изреке, из свих разлога предвиђених чланом 373 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11), са предлогом као у жалби.

Тужени је поднео одговор на жалбу.

Испитујући правилност првостепене пресуде у ожалбеном делу, у границама овлашћења прописаних чланом 386 став 3 Закона о парничном поступку, (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...18/20), Апелациони суд у Београду је нашао да је жалба тужиоца неоснована.

У поступку доношења ожалбене пресуде у потврђујућем делу нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити се жалбом указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка, које би могле бити од утицаја на њену правилност и законитост.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку произилази да је тужилац у периоду од 01.03.2012. године, до 31.05.2012. године, и у периоду од 01.06.2012. године, до 31.10.2012. године, по основу уговора о раду на одређено време

био запослен код туженог као послодавца на радном месту продавац одељења за велике купце, да је дана 06.06.2012. године, на радном месту претрпео повреде опасне по живот и то повреде главе и мозга, као и прстију леве руке, које су проузроковале поремећај говора, општу психомоторну успореност, ослабљено памћење, оштећење функције вида и функције леве руке, као и парцијалну симптоматску епилепсију, да је од стране Републичког фонда за здравствено осигурање тужиоцу у смислу Закона о здравственом осигурању установљена привремена спреченост за рад и у смислу Закона о пензијском и инвалидском осигурању призната повреда на раду, да је дана 17.10.2012. године, пре истека уговора о раду на одређено време тужени са тужиоцем закључио уговор о раду на неодређено време за радно место продавац одељења за велике купце, док је Анексом уговора од 13.05.2015. године, послове и радне задатке прилагодио тужиоцевом здравственом стању и радној способности, да је против окривљеном ББ пред Вишим судом у Београду вођен кривични поступак због извршења кривичног дела -убиство у покушају- због кога је правноснажно осуђен на казну затвора у трајању од шест година, да је из налаза и мишљења судских вештака медицинске струке неуропсихијатра и ортопеда-трауматолога утврђена врста и тежина повреда, степен, интензитет и време трајања физичких болова и страха, степен наружености, као и проценат трајног умањења животне активности, а да је висина разлике зараде између примљене и просечне, као и висина новчане ренте која представља опет разлику зараде између примљене и просечне, али за убудуће датих кроз појединачне месечне износе разлике, као и укупних износа (капитализираних), утврђена из налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке.

По налажењу првостепеног суда, постоји основ одговорности туженог за настанак штете (уз испуњење других законских услова), јер је штета настала у вези са радом, на радном месту, односно у просторијама ТЦ "Метро" од стране другог запосленог према тужиоцу као такође истовремено запосленом код туженог, као послодавца, на начин како је, између осталог, наведено у изреци кривичне пресуде. Окривљени ББ је дана 06.06.2012. године у просторијама ТЦ "Метро" из реда полица у коме се налазе алати узео малу тесарску секиру, пришао тужиоцу, ударио га у пределу главе, од ког ударца је пао, да би га потом, када је тужилац подигао руке како би се заштитио, истог ударао и у пределу главе и леве шаке, због чега је након спроведеног кривичног поступка правноснажно осуђен на казну затвора у трајању од 6 година. Тужени одговара по принципу објективне одговорности, у смислу одредбе члана 164 Закона о раду, као и одредбе члана 170 и 171 Закона о облигационим односима, који прописује одговорност предузећа, као и другог послодавца, за штету коју запослени који код њих ради, а који проузрокује у раду или у вези са радом. Одговорност туженог послодавца је објективна и он одговара без обзира што повреда тужиоца није настала кривицом туженог, с обзиром да је штету проузроковао запослени, да је штета настала у радно време, на радном месту у просторијама туженог.

Ставом другим изреке ожалбене пресуде, тужиоцу је досуђена новчана накнада за претрпљене физичке болове у износу од 1.000.000,00 динара, претрпљени страх у износу од 1.000.000,00 динара, наруженост 500.000,00 динара и умањење животне активности у износу од 1.500.000,00 динара, а суд је, имајући у виду врсту и тежину повреде, односно да се ради о скупно израженој тешкој телесној повреди, степен, интензитет и време трајања страха, односно претрпљених физичких болова, као и

утврђени проценат трајног умањења животне активности, одмерио на основу налаза и мишљења судских вештака медицинске струке. Приликом доношења одлуке, суд је имао у виду примену одредбе члана 200 Закона о облигационим односима, као и све околности конкретног случаја, а наиме да се радило о изненадном нападу на радном месту у радно време, значај повређеног добра, односно да је нападнут телесни интегритет тужиоца, као и циљу коме служи та накнада, водећи рачуна да се досуђеним износима не погодује тежњама које нису спојиве са њеном природом и друштвеном сврхом, због чега је делимично усвојен тужбени захтев тужиоца као у ставу два изреке, а одбијен захтев преко досуђених до тражених износа, као у ставу трећем изреке ожалбене пресуде. Камата је досуђена применом одредбе члана 277 Закона о облигационим односима.

У погледу одлуке о накнади материјалне штете, првостепени суд наводи да налаз и мишљење судског вештака економско-финансијске струке представља разлику између нето остварене зараде тужиоца и нето просечне зараде радника са високом стручном спремом у сектору делатности прерађивачке индустрије према извештају Републичког завода за статистику, и то почев од дана повређивања 06.06.2012. године, до дана вештачења, односно до 31.10.2022. године. Тужбени захтев у овом делу накнаде материјалне штете одбијен је као неоснован, из разлога што предлог тужиоца, односно сам задатак вештачења не може дати одговор на питање о накнади материјалне штете, имајући у виду да је тужилац и даље запослен код туженог и према закљученим уговорима о раду произилази да тужилац није мењао своју позицију у односу на позицију и радне задатке које је обављао на дан повређивања 06.06.2012. године, а ово због тога што у конкретном случају нема штете, јер тужилац и даље ради са истим примањима која су се мењала у складу са уговором и која разлика у примањима није наступила због повређивања, већ је, чак, повећавана у складу са новим закљученим уговорима о раду након повређивања. Тужилац је у међувремену закључио и уговор на неодређено време, за разлику од уговора на одређено време који је имао када је био повређен. Због тога се не може успоставити било какав однос између нето зараде тужиоца у односу на просечну зараду у Републици Србији, с обзиром да је тужилац у време повређивања и касније радио код послодавца чија је нето зарада мања од просечне зараде у Републици Србији. Утврђено умањење радне способности у овом поступку се не може окарактерисати као накнада нематеријалне штете која се као таква манифестује једино кроз умањење опште животне активности, а нема доказа да у конкретном случају тужилац због последица које је задобио није могао да напредује, односно да остварује већу зараду код туженог као послодавца. Посебно се не може узети просечна зарада као мерило вредности за конкретан случај, с обзиром да се ради о запосленом лицу које је и даље запослено код туженог. Пре повређивања тужилац је евидентно зарађивао мање од просечне зараде, што се јасно види из првог месеца након повређивања који упућује на постојање разлике између зараде тужиоца и просечне зараде у Републици Србији за његову делатност. Прилагођавање радних задатака из уговора о раду не значи да је тужилац остваривао мању зараду, већ само да је врста послова прилагођена његовој способности након повређивања.

У погледу захтева за исплату новчане ренте, првостепени суд наводи да не постоје разлози за исплату капитализиране ренте, у смислу одредбе члана 188 Закона о облигационим односима, јер исплата капитализиране ренте представља изузетак у

смислу наведеног члана закона када се досуђује и плаћа месечно унапред, због чега је одлучено као у ставу четвртом изреке ожалбене пресуде.

Одлучујући о евентуалном тужбеном захтеву, садржине као у ставу петом изреке ожалбене пресуде, првостепени суд наводи да новчана рента, у складу са одредбама члана 188 Закона о облигационим односима, по својој природи јесте накнада штете, а у том сегменту тужилац није тражио захтев за исплату новчане ренте као накнаду штете, већ је исти захтев определио као накнаду која у суштини представља измаклу добит. Висина накнаде је утврђена на идентичан начин као и накнада материјалне штете и представља захтев који је опредељен према налазу вештака, а који је успоставио разлику између примљене зараде и просечне нето зараде у Републици Србији за будуће. Тужилац је и даље запослен код туженог на истом радном месту на коме је радио и у моменту повређивања. Разлика и могућност запослења тужиоца ван туженог као послодавца и стављање у однос са његовим повредама је потпуно неизвесна околност која се не може утврдити, односно не може се тврдити да тужилац у будућности евентуално не би могао да нађе посао истог нивоа посла који је обављао код туженог у моменту повређивања. Истицана је околност да Републички фонд ПИО одбио захтев тужиоца за одлазак у инвалидску пензију.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање у побијаном делу правилно је првостепени суд применио материјално право, дајући за своју одлуку садржану у ставу један, три, четири и пет изреке ожалбене пресуде потпуне и јасне разлоге које прихвата и овај суд у поступку жалбене контроле.

Наводи жалбе не доводе у сумњу правилност ожалбене пресуде, у наведеном делу, те се овај суд користи овлашћењем из одредбе члана 396 став 2 Закона о парничном поступку којом је прописано да ако се пресудом жалба одбија у образложењу пресуде суд неће детаљно да образлаже пресуду у случају да прихвата чињенично стање утврђено првостепеном пресудом као и применом материјалног права а ожалбена пресуда у том делу супротна је наводима жалбе није захваћена битним повредама одредаба парничног поступка на које се неосновано наводима жалбе указује.

Наиме, супротно наводима жалбе ожалбена пресуда у наведеном делу не садржи битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку јер је јасна и даје потпуне разлоге о одлучним чињеницама. Првостепени суд дајући разлоге за своју одлуку ценио изведене доказе у смислу члана 8 Закона о парничном поступку те у том смислу без утицаја је на правилност донете првостепене пресуде су наводи туженог у жалби који се односе на оцену доказа.

Неосновано у жалби тужилац тврди да је првостепени суд погрешно и непотпуно утврдио чињенично стање имајући у виду одредбе члана 228 Закона о парничном поступку, којом је прописано да је странка дужна да изнесе чињенице и предложи доказе на којима заснива свој захтев или којим оспорава наводе и доказе противника а суд утврђује чињенице од којих зависи одлука о основаности захтева у ком смислу је првостепени суд и поступио, а након изведених доказа на коме је главна расправа закључена тужилац предлога у допуни доказног поступка није имао. Ово у

смислу члана 8 Закона о парничном поступку наводи тужиоца у жалби и неосновано у жалби тужилац тврди.

У конкретном случају, имајући у виду наведено чињенично стање утврђено у првостепеном поступку, неосновани су наводи жалбе о погрешној примени материјалног права у делу који се односи на одлуку суда у ставу првом, трећем, четвртм и петом изреке имајући у виду да је тужилац и даље запослен код туженог према закљученим уговорима о раду произилази да није мењао своју позицију у односу на позицију и радне задатке које је обављао на дан повређивања 06.06.2012.године, да у конкретном случају нема штете јер тужилац и даље ради са истим примањима која су се мењала у складу са уговором и која разлика у примањима није наступила због повређивања већ је чак повећавана у складу са новим закљученим уговорима о раду након повређивања. Тужилац није доказао да услед последица повреде коју је задобио није могао да напредује односно да остварује већу зараду код туженог као послодавца а сам појам изгубљене добити чини очекивано увећање имовине до кога би се извесно дошло при чему није меродавно оно што сам тужилац тврди него објективна могућност стицања добити према редовном току ствари. Да би се остварило право на накнаду штете у виду измакле добити неопходно је доказати да је до спречавања повећања имовине једне стране које би извесно уследило дошло искључивом кривицом друге стране било да је реч о некој њеној радњи или пропуштању. Измакла добит не представља оптимистичко предвиђање добитка које би могло да буде остварено већ добит која према реалним околностима може да настане и то у виду користи коју би тужилац остварио по редовном току ствари за случај да није наступио штетни догађај.

Стога је супротно наводима жалбе, правилном применом материјалног права првостепени суд одлучио као у ставу један, четири и пет изреке ожалбене пресуде, као и у ставу трећем изреке ожалбене пресуде који се односи на накнаду нематеријалне штете, правилно примењујући одредбу члана 200 Закона о облигационим односима. Новчани износи досуђени ставом два изреке ожалбене пресуде адекватна су новчана накнада за претрпљену нематеријалну штету по критеријумима важећим у време пресуђења и одговарају околностима случаја и сврси ради које се досуђују.

Правилна је и одлука о парничним трошковима, садржана у ставу шест изреке ожалбене пресуде (решење) донета правилном применом одредаба члана 152, 153 и 154 Закона о парничном поступку, иако првостепени суд ставом шестим изреке обавезује тужиоца да туженом надокнади трошкове парничног поступка, док из образложења произилази супротно, па се у конкретном случају ради о очигледној омашци приликом техничке израде одлуке, која неправилност се у сваком тренутку на захтев странака може исправити применом одредбе члана 362 Закона о парничном поступку.

Како је жалба тужиоца одбијена као неоснована то је и захтев истог за накнаду трошкова по жалби одбијен.

Такође, захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби је одбијен јер трошкови састава одговора на жалбу не представљају потребне трошкове за вођење парнице у смислу одредбе члана 154 став 1 Закона о парничном поступку.

Из наведених разлога, на основу члана 390 и 165 став 1 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...18/20) одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Јасминка Бакић с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић